

lingen ubestrideligt har betragtet disse udgifter som organisationens udgifter i art. 17, stk. 2's forstand, og domstolen når således til den konklusion, at det af 16. generalforsamling stillede spørgsmål må besvares bekræftende.

Det af domstolen afgivne responsum, der støtter de vestlige synspunkter, blev i efteråret 1962 „accepteret“ af 17. generalforsamling med 78 stemmer for, 14 imod (østblokken og Frankrig), medens 4 lande afstod.

12. FNs 16. generalforsamling vedtog i efteråret 1961 endnu en vigtig forholdsregel i forbindelse med de fredsbevarende foranstaltninger, nemlig optagelsen af et obligationslån på indtil \$ 200 mill. hos medlemsstaterne til dækning af det allerede eksisterende kasseunderskud og den videre finansiering af Gaza- og Congo-operationerne. Hverken Østblokken eller Frankrig har aftaget obligationer, og disse lande har under henvisning til, at Gaza- og Congo-operationerne er ulovlige eller uforpligtende, ikke ønsket at bidrage til de konti på FNs budget, der vedrører obligationslånets forrentning (2 pct. p. a.) eller afdrag (over en 25 års periode).

13. Samtidig med den af 17. generalforsamling ovenfor under afsnit 11 omtalte „accept“ af Den internationale Domstols responsum besluttedes det at nedsætte et udvalg på 21 medlemmer, der i fortsættelse af 15-magts udvalget skulle fremkomme med forslag til metoder for finansieringen af FNs kostbare, fredsbevarende foranstaltninger, eventuelt ved fastsættelse af en særlig bidragskala for disse udgifter samt undersøge den af visse ikke-bidragydende medlemsstater skabte situation og anbefale egnede foranstaltninger til at bringe betalingerne for fredsbevarende operationer à jour.

Endvidere blev det besluttet at indkalde til en ekstraordinær samling til drøftelse af FNs finansielle situation under hensyn til den forinden af 21-magts udvalget udarbejdede beretning.

Da FNs 4. ekstraordinære samling trådte sammen i forsommeren 1963, var det fortsat ikke lykkedes at bygge bro over de politiske og principielle divergenser, men samlingen, som tilvejebragte grundlaget for en udgiftsdækning for UNEF og ONUC for resten af året, kunne dog vedtage en resolution om retningslinierne for den fremtidige finansiering

af kostbare fredsbevarende foranstaltninger. Det blev fastslået heri, at finansieringen af sådanne foranstaltninger er medlemsstaternes kollektive ansvar, dog at økonomisk mere udviklede lande bør yde forholdsvis større bidrag, og at man ved fordelingen af udgifterne ligeledes bør tage Sikkerhedsrådets permanente medlemmers større ansvar for opretholdelse af fred og sikkerhed i betragtning. Endvidere blev det understreget, at generalforsamlingen efter omstændighederne særligt bør overveje situationen for det medlems vedkommende, der er offer for eller på anden måde involveret i handlinger og begivenheder, der har ført til vedkommende operation. Endelig opfordrede resolutionen medlemsstaterne til også at yde frivillige bidrag, ligesom det vedtoges at tage spørgsmålet op til fornyet behandling under 18. generalforsamling i efteråret 1963.

Da det imidlertid ikke lykkedes 21-magts udvalget, der stadig opretholdtes, at fremlægge nye oplysninger af betydning for 18. generalforsamling, besluttede denne at anmode udvalget om at aflægge beretning til 19. generalforsamling. Denne beretning er aldrig fremkommet, da udvalget fortsat ikke så sig i stand til at nå til enighed om fælles, konkrete forslag til løsning af de foreliggende problemer.

14. Under forhandlingerne i 1964 i og uden for 21-magts udvalget blev situationen mere og mere præget af de problemer, der er forbundet med anvendelsen af reglen i art. 19 om stemmeretsfortabelse i generalforsamlingen. Ved 19. generalforsamlings åbning ville Sovjetunionens gæld til FN for manglende betalinger til UNEF og ONUC beløbe sig til 52,6 mill. \$, og gælden for de øvrige kommunistiske lande (bortset fra Albanien, Cuba og Mongoliet) ville udgøre 18,4 mill. \$, medens Frankrigs gæld pr. 1. januar 1965 for manglende bidrag til ONUC ville andrage 16,1 mill. \$, hvorved de nævnte landes restancer ville være lig med eller overstige de pålignede bidrag for de to forudgående hele år. Under disse omstændigheder og med støtte i Den internationale Domstols responsum måtte man — samtidig med fremhævelse af villighed til forhandling og fremsættelse af visse kompromisforslag — fra vestlig, og navnlig amerikansk og britisk side insistere på indbetaling af tilstrække-